

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

CATHERINE BYBEE

Kõik
muutub

Originaali tiitel:
Catherine Bybee
Everything Changes
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutluse vili või kasutatud ilukirjanduslikult.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Stella Sägi
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Johnson

Text copyright © 2020 by Catherine Bybee. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E08432323
ISBN 978-9949-87-118-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Whiskeyle.

Ma loodan, et Sa pead vikerkaaresilla teises otsas küülikujahi.

ESIMENE PEATÜKK

Kui veel üks inimene Grace'i käest küsib, millal ta leiab õige mehe ja hakkab perekonnainimeseks, siis virutab ta sellele. Miks kerkis pulmade ja beebi-pidude ajal alati ka lakkamatult küsimusi tema olematu armuelu kohta?

Tantsupõrandal liikus Colin oma värske nooriku Parkeriga aeglates tantsurütmis. Grace'i venna nagu oli naerul ja vennanaine oli valanud pulmatootusi lugedes pisaraid. Laulatus oli tõesti olnud täiuslik.

Colin abiellus neist esimesena. Grace oli päris kindel, et tema teine vend Matt toimib varsti samamoodi. Ta tantsis sõbratar Eriniga, kellega nad elasid koos ja kes oli täna samuti pruutneitsi nagu Grace. Jah, nad nägid välja nagu kaks armunud pesapunajat.

Tegelikult oli Grace oma vendade üle tohutult õnnelik.

Ainult et nüüd, kui nemad olid mõlemad endale kaasa leidnud, pööras kogu suguselts pilgu temale. Isegi vanaema Rose, kes dementsuse tõttu kutsus Grace'i sageli tema ema nimega Noraks, millele järgnes küsimus, miks ta koolist nii hilja koju tuleb... küsis, kas Grace endale kunagi mehe ka leiab.

Grace nõjatus tooli seljatoele, põlv üle teise, ja vibutas varvast aeg-lase muusika rütmis. Valgustus oli hämar, kõik silmad ja kaamerad keskendunud Colinile ja Parkerile.

Ta selja taga kostis laua juurest eemale tõmmatava tooli krigin, mistõttu Grace vaatas silmanurgast sennapoole. Tädi Bethany.

Grace tõstis šampanjaklaasi hoidva käe, enne kui tädi jõudis sõnagi lausuda.

„Ära midagi ütle.“

„Mis?“

„Mitte ainsatki sõna.“

Tädi oli samasugune nagu vanaema Rose, ainult et tema mälu töötas alles täisvõimsusega.

Grace kuulis läbi muusikahelide naise ohkamist.

Möödus kolm takti muusikat...

Refrään....

„Pulmad tekitavad mulle alati nostalgilise meeleolu,“ ütles tädi Beth.

Grace tajus, et ta kerge muie muutub valulikuks.

„Nostalgiliseks?“ leidis ta end vastu küsimast.

„Oh jaa. Need algusajad, mis on täis romantikat ja võimalusi.“

„Jah.“ Taevake, kui piinarikas see oli. Just nagu vaataks rongi, mis sõidab mittetöötava tõkkepuuga ülesõidukoha poole, ja murraks pead, kas see pörkab kokku lähenevate autodega.

Võib-olla pole olukord nii hull... või siiski.

„Mis on kõigi sinu suhetega lahti, et sa oled sellistel üritustel alati üksinda?“

Oligi käes.

Grace tundis, kuidas ta käsi pigistab kõvemini toitlustusfirma odavat šampanjapokaali.

Esimene võimalus: visata šampanja tädi pihta ja teha oma venna pulmas skandaali.

Ei.

Teine võimalus: joo šampanjat ja kirista nii kõvasti hambaid, et hakkab valus.

Proovi järele.

„Grace?“

Ta neelas pool klaasitäit ühe sõõmuga ja hakkas kõhima, nagu oleks osa vedelikku läinud hinge kurku.

Siis haaras ta salvräti, et vahuvein ei valguks tema kleidile, ja põgenes toast.

Pilgud jälgisid ta taganemist.

Peosaalist väljas olles peatasid hotelli valgustus ja müra nõrgenemine ta edasiliikumise.

Õhk... ta vajas õhku. Koridori vastasseinas oli topeltuks, mille kaudu pääses hotelli aeda. Colin ja Parker olid kõigest paari tunni eest seal palju fotosid teinud.

Grace kõhatas kurgu puhtaks ja sammus kindlalt õue viiva ukse poole.

Niipea kui ta üle läve astus, jooksis jääne detsembriõhk mööda ta selga alla.

„Õuh.“ Ta mõtles, kas mitte tagasi pöörata.

Kangeks külmuda või tädi Bethi juttu kuulata?

Külm oli seal tõesti.

Jalad viisid ta valgustatud puiestee poole. Ta püüdis end soojendada, käsivarsi ümber keha põimides.

Santa Clarita ainus luksushotell säras jõulutuledes. Aga Grace'i tuju ei parandanud mitte see vaatepilt, vaid asjaolu, et ta nägi oma hingeõhku. Ta otsustas jääda õue nii kauaks, et minna peole tagasi punapõskse ja energilisena, seepärast sundis ta end jalgu lohistades minema pargi teise otsa, kus asus purskkaev.

„See on rumalus,“ pomises ta endamisi.

Ta hõõrus hajameelselt käsivarsi ja tundis äkki kukla taga imelikku kuumust.

Ta tajus täiesti kindlalt, et keegi vaatab teda. Grace kujutles, et hotellikülastajad vahivad oma tubades aknast alla ja imestavad, milline lollpea käib ringi külma käes, kleidi väel... ilma mantlita.

„Mina.“ *Mina olen lollpea.*

Ta tammus jalalt jalale ja pöördus aeglaselt, et näha, kas leiab vaatava silmapaari üles. Pea vajus kuklasse, nagu uuriks ta tähti. Kõigi nelja korruse hotelliaknad olid rohkem või vähem tõstetud rulooga. Suurem osa neist oli kinni, aga mõni aken oli pärani lahti ja tuled põlesid sees. Ent mitte keegi ei vaadanud aknast alla.

Grace libistas pilgu üle oma ümbruse ning selja taha hotelli poole. Peosaali ümbritsevasse fuajeesse viis mitu automaatselt avanevat klaasust. Sees paistis aega surnuks löövaid inimesi, ent keegi ei tundunud olevat teda märganud.

Ta kavatses juba loobuda inimese otsimisest, kelle pilk ta kaela kõrvetas, kui äkki nägi teda.

Mees nõjatus hooletult vastu üht sammast põrandast laeni ulatuva akna taga. Ta kandis ülikonda, kuid ilma lipsuta. Grace püüdis kindlaks teha, kes ta on. Kas mõni pulmaküaline?

Ei.

Ta oleks seda meest silmapilk märganud, kui too oleks ruumi sisenenud. Pikka kasvu, mis ei lugenud väga, kuna Grace oli ise suhteliselt lühike. Karmilt mehelik... teravad näojooned ja tugevad õlad, mis täitsid pintsaku päris... päris kenasti.

Grace taipas, et tema vahib nüüd meest, ja pööras pilgu tagasi purskkaevule.

Kuigi ta nägi oma hingeõhku öös auruks muutuvat, ei lödisenud ta enam külmast nagu siis, kui välja tuli. Juba see andis talle märku, et mees jätkab tema vahtimist.

Ta kummardus kingarihma kohendama ainult selleks, et oma aimusele kinnitust saada.

Mees ei olnud paigast nihkunud. Tegelikult oli Grace päris kindel, et mees naeratab.

Grace sirutas end nii pikaks, kui ta kõrgete kontsadega kingad võimaldasid, ja pööras selja. Harilikult oleks teda veidi ärritanud, et mõni mees teda kuskilt majast vahib. Kuid ta passis külma käes nagu idioot ja kui tema oleks näinud kedagi nõnda tegevast, siis oleks ta vist samuti seisatanud ja vaatama jäänud.

Tema õnneks olid pulmapeo ruumidesse viivad ukсед hoopis teisel pool kui sammast, millele härra Jõllitaja toetus.

Hotellides peatuvate meestega ei soovinud ta tutvuda. Need olid sõitnud linna kas äriasjus, kellelegi külla või oma ametlikku naist petma. Ei, ei ja veel kord ei.

Enne peosaali naasmist heitis ta korraks pilgu selja taha.

Jõllitajat ei olnud seal.

Tore!

Kuigi ta pidi tunnistama, et mees oli kena. Nii palju, kui ta eemalt nägi.

Parajasti mängis kiire lugu ja põrand oli tantsijaid täis.

Erin lähenes äreva ilmega. „Seal sa oledki. Ma otsisin sind.“

Grace lehvitas käega ukse poole. „Ma käisin... ma olin... pole tähtis. Milles asi?“

„Hakatakse torti lahti lõikama.“

„Selge. Tort... sain aru.“ Käis pulmapidu ja õige hoogsalt. Ta ei tohiks langeda enesehaletsusse armuelu puudumise pärast.

Kui tort oli lahti lõigatud ja pruudikimp neidude hulka visatud, olid Grace'i kohustused pruutpaari suhtes täidetud ja ta võis teha sama, mida kõik teised endast lugupidavad pruutneitsid pulmapeo ajal... end täis juua või kellegagi ameleada.

Kuna suurem osa peolisi olid omaksed või lähedased sõbrad, kes olid üheöösuhteks liiga tuttavad, tundus talle, et tema kohtingukaaslasteks saab šampanjapudel.

Aga esmalt... tort.

Õuest kostev autosignaal tõi Grace'i välja sügavast unest.

Ta suus oli sülg muutunud paksuks pastaks ja ta kuulis kõrvade vahel iga südamelööki.

Päike tungis nii heledalt korteriakendest sisse, et Grace mõistis: ta on suurema osa hommikust maha maganud.

Siis liigutas ta aeglaselt ja ettevaatlikult pead, et võita aega.

Kümme kolmteist? Kuidas see juhtus?

Huuli kokku pigistades tundis ta veidi liiga elavalt selle maitset, mida oli eile õhtul söönud või õigemini joonud. Ja teda vaevas kõva pissihäda.

Liikudes kiiremini, kui tema ajule meeldis, komberdas ta läbi magamistoa sellega ühendatud vannituppa. Kahe minuti pärast seisis ta peegli ees, samal ajal kui vesi voolas valamusse.

Tema juuksed olid igas suunas harali, silmad verd täis valgunud ja huuled kuivad nagu Mojave kõrb.

„Viimane klaas oli viga,“ sõnas ta oma peegelpildile.

Jalad tuikasisid alles tantsimisest. Ta oli otsusekindlalt veetnud õhtu ülejäänud osa, tantsides igaühega, kel pulss löi. Ja kui õhtu lõppes, jättis ta auto parklasse ning kõndis jalgsi koju, sest tema korterikompleks asus vaid mõne kvartali kaugusel hotellist Santa Clarita südalinnas.

Lühidalt, jalad tegid põrguvalu.

Pea niisamuti.

Ta avas kuuma duši ja laskis sel vannitoa auruga täita, sel ajal kui ta hambaid pesi. Isegi kohvi manustamine seedesüsteemi ei tundunud õigena.

Vend ja Parker istuvad praegu lennukis. Nädal aega Maui saarel, tema vanemate kingitus. Suur rahakulu selleks, et nad veedaksid kogu aja hotellitoas ja võtaksid teineteisest viimast.

Grace naeratas läbi peavalu ja astus duši alla.

Poole tunni pärast, paksud lokkis juuksed lühikesse hobusesabasse seotud ja suured päikesepriidid varjamas halvasti magatud öö jälgi silme all, alustas ta lühikest jalutuskäiku hotelli auto järele. Poolel teel sundis kohvilõhn teda vahepeatust tegema.

Kohvik oli hilisel pühapäevahommikul kellaajal äärest ääreni külatajaid täis. Nende inimeste arvu järgi, kel olid käes üle tee asuva ostukeskuse kotid, näis, et enamik siia tulnutest olid seal mitu tundi jõulusisseoste teinud.

Grace hõõrus kaela läbi kõrge sviitrikaeluse, mille ta oli selga tõmmanud. Peavalu hakkas järele andma.

Tänu taevale.

Saba liikus teosammul. Edasinihkumisega kaasnes tema nälg suure kohviannuse järele.

Ja suhkru. Ta vajab suhkrut.

Lõpuks jõudis kord tema kätte.

Grace vaatas menüüd, nagu näeks seda esimest korda. „*Cappuccino*,“ suutis ta pahvatada.

„Topelt.“

Barista kirjutas ta tellimuse üles.

„Vürtsikõrvitsamaitsega. Kas oleks võimalik?“

„Jah.“

„Kõrvits on magus, eks ole?“

„Jah.“ See ei lõbustanud leti taga olevat noormeest.

„Suur tass palun.“

Noormees kissitas silmi. „Äkki soovite latet?“

Grace raputas pead. „Ei. Topelt *cappuccino* kõrvitsamaitsega sobib.“

„Kas see on kõik?“

„Vahukoorega.“

Noormees ohkas. „Äkki teeme ekstrasuure kõrvitsalate, topeltkohvi ja vahukoorega?“

Keegi kõhatas Grace'i selja taga.

„Hea küll.“

Barista lõi arve kassast läbi.

„Ja üks mustikaskoon.“

„Kas see on kõik?“

„Jah.“

„Kas täispiim või sojapiim?“

„Rasvavaba.“

Selja taga seisja hakkas nüüd naerma.

Grace vältis naerjale otsa vaatamist, maksis ja astus kassa juurest edasi.

Kohvi oodates võttis ta tagataskust mobiili. Ema oli saatnud kaks sõnumit. Erin oli jätnud ühe. Kõigi sisuks oli abistamine pulmakinkide viimisel Colini ja Parkeri majja ning eelmisest päevast jäänud segaduse koristamine.

„Topelt kohviga rasvavaba kõrvitsalate vahukoore ja mustikaskooniga, pluss tasuta lisandiks diabeet,“ hõikas barista.